[Poul Møller.]

socialistisk folkeparti eller at knuge det til sig, ind som det første og det primære mål for landets politik. Hele vejen igennem, i hvert eneste træk, vi har oplevet siden den 22. november i fjor, har det været aldeles afgørende: forholdet til socialistisk folkeparti.

Den første fejl, statsministeren begik, var, at han ikke gik efter valget den 22. november 1966, at han ikke demissionerede, og at han dermed ikke åbnede for almindelige politiske og parlamentariske forhandlinger mellem partierne for at se, hvilket regeringsflertal der kunne skabes.

Den anden fejl var, at statsministeren, trods det at han den 20. november i fjor i fjernsynet havde sagt: Aksel Larsen får ikke en chance, indledte forhandlinger med samme hr. Aksel Larsen om en fælles regering og fik et protokollat ud af det. Herved devaluerede statsministeren værdien af en statsministers ord. Da han skulle forklare det, rystede han yderligere tilliden i det danske folk til en statsministers ord, da han sagde: man har et standpunkt, til man tager et nyt. Hvad en sådan udtalelse betyder ude omkring i det danske folk, er man vist ikke helt klar over. Hvilken tillid kan man have til en regering, hvis chef starter en ny regeringsperiode med at sige: man har et standpunkt, til man tager et nyt?

Ved denne forhandling og ved dette brud på valgløftet gjorde statsministeren sig afhængig af et parti, som havde vundet valget ved at gå imod hans udenrigspolitik, ved at gå imod hans forsvarspolitik og ved at gå imod hans boligpolitik. Han gik sammen med et parti, hvis politik han havde fordømt, hvis personer han igennem år havde vist foragt, eller som var ham ganske fremmede.

Den tredje fejl. Da vi kom ind i skatteforhandlingerne, fraveg statsministeren og finansministeren det løfte, der var givet om, at vi kunne få en skattereform med et nyt skatteloft. Det har skabt utryghed og usikkerhed, at vi har oplevet snart et år med uvished om, hvor høj beskatningen kan blive i det kommende år.

Fejl nummer 4. Statsministeren sluttede et ensidigt skatteforlig med socialistisk folkeparti, afviste forhandlinger med det radikale venstre og det konservative folkeparti, valgte dermed sin side og afviste det brede forlig, som kunne have givet hans regering en friere position; dermed skabte man i vide kredse frygt for den nye skatteordning, Danmark skal leve under.

Fejl nummer 5. Statsministeren indførte merværdiafgiften, momsen, uden at skabe sikkerhed for en tilsvarende nedsættelse af de direkte skatter og øgede derved utrygheden.

Fejl nummer 6. I samme moment indgik regeringen samarbejdsaftalen, der instituerede det såkaldte røde kabinet. Denne samarbejdsaftale var ufornøden og belastende for regeringens evne til at lede arbejdet i parlamentet.

Fejl nummer 7. Man skærpede sammen med socialistisk folkeparti afskrivningsreglerne og fjernede kapitalbindingsordningerne, hvorved man mindskede investeringslysten og opsparingsviljen i det danske folk.

Fejl nummer 8. Man udarbejdede et nyt statsbudget med store nye statsudgifter, hvor man bl. a. indførte udgifter til 400 mill. kr., som man alene havde socialistisk folkepartis tilslutning til.

Fejl nummer 9. Man gjorde intet for at få løst det stadig mere påtrængende problem: at få orden i det administrative system, i økonomien, få fjernet refusionsordningerne, få dem afløst af faste tilskud.

Fejl nummer 10. Man afviste i dette efterår alle de forslag, oppositionen fremsatte om afskrivningsregler, om opsparingsregler, afviste enhver tanke, enhver idé, som kom fra den side af salen.

Fejl nummer 11. Man forhastede sig med en kronesænkning. Samme dag som man vidste, at Sverige havde besluttet ikke at følge England, samme dag som man vidste,